

LYS OG LIV

Utgitt av
MENIGHETSFAKULTETET

«Men han er såret for våre overtredelser,
knust for våre misgjerninger, straffen lå
på ham forat vi skulle ha fred, og ved
hans sår har vi fått lægedom»

(Esaias 53, 5).

LYS OG LIV

UTGITT AV
MENIGHETSFAKULTETET

Redaktorer: Rektor Ingemann Ellingsen og administrasjonssjef Erling Servan. Utkommer 8 ganger årlig. Ekspedisjon: Gydas vei 4, Oslo 3. Postgiro 128 78. Bankgiro 8002.31.70896. Telefon: Sentralbord 46 79 00. — Bladet sendes gratis til alle MF-foreninger og prostikomitéer for MF, til samtlige menighetsråd i landet og alle navngitte bidragsytere.

Opplag dette nr.: 28 000.

TAKK FOR DIN GAVE!

<i>Gaver:</i>	Januar	
	1975	1976
Personlige gaver	147 888	133 938
Studentenes givertj.	8 780	3 525
<i>Sum personlige gaver</i>	156 668	137 463
Offer/kollekt	74 631	91 110
<i>Sum</i>	231 299	228 573
Foreninger	46 340	48 038
Bøsser og andre gaver	23	1 200
<i>Sum «ordinære» gaver</i>	280 662	277 811
Testamentariske gaver	18 144	4 720
<i>Sum gaver</i>	298 806	282 531

Fotografiene på forsiden og på side 5 er fra Forest Lawn Memorial Park, Glendale, California, USA.

Gaver til Menighetsfakultetet er **SKATTEFRIE**, og kan fratrekkes i selvangivelsen. (Etter lovendring i 1970.)

Følgende bestemmelse gjelder: «Fradrag etter denne bestemmelsen kan, når tilskuddet (gaven) utgjør mer enn kr. 10 000,—, ikke overstige 10 pst. av den skattepliktiges inntekt i det år da tilskuddet gis.»

Kvittering/vedlegg til selvangivelsen blir sendt etter hvert for alle gaver på kr. 50,— eller mer. De som ønsker spesiell kvittering for gaver under dette beløp, bes vennligst gjøre oppmerksom på det.

Gaver til Menighetsfakultetet, Gydas vei 4, Oslo 3:

POSTGIRO: 128 78 — BANKGIRO: 8002.31.70896.

«— LYDIG TIL DØDEN . . .»

Av vitenskapelig assistent Karl William Weyde

Beretningen om Jesu lidelse og død er dramatisk. Han forrådes av sin disippel Judas. En stor flokk som er væpnet med sverd og stokker, tar ham til fange. I forhøret stables falske vitner på bena. De spotter ham, spytter på ham og slår ham. Selv Peter vender ham ryggen med sin fornektelse.

Virkelig dramatisk blir det imidlertid når vi leser at bak det hele står Gud selv! Langfredag er *Guds* initiativ! Klart ser vi dette når Jesus avstår fra å be om «mer enn tolv legioner engler»: «Hvordan skulle da skriftene bli oppfylt, de som sier at dette må skje?» Tydeligst blir dette i Jesu bønnekamp i Getsemane:

«Min Far! Er det mulig, så la dette beger gå meg forbi. Men ikke som jeg vil, bare som du vil.»

Det var Gud som stod bak også den første påske, da israelittene spiste påskelammet før utfrielsen fra Egypt. Det var Gud som senere forordnet offeret i det gamle Israel til soning for folkets synd.

Men samtidig er Israels historie et tragisk vitensbyrd om folkets ulydighet mot Gud. Hva hjalp vel ofrene, når menneskenes vandel var imot Guds vilje: «For jeg har lyst til kjærlighet og ikke til slaktoffer, og til gudskunnskap mer enn til brennoffer.»

To hovedlinjer går gjennom vårt Gamle testamente: Guds vilje til troskap — menneskets mangel på troskap. Vårt Nye testamente forteller om Guds *fortsatte* troskap

mot oss — og den enes lydighet mot Ham:

«Han ble lydig til døden, ja, korssets død.»

Ved den første påske i Egypt reddet de førstefødte blant israelittene livet ved å stryke blodet fra offerlammet på dørstolpene.

Senere, ved ofrene i det gamle Israel fikk folket soning for syndene ved å stryke blodet fra offerdyret på alteret.

Nå, ved Jesu lydighet til døden har *hans* blod brakt soning for alle *våre* synder. «— vårt påskelam er slaktet, Kristus.»

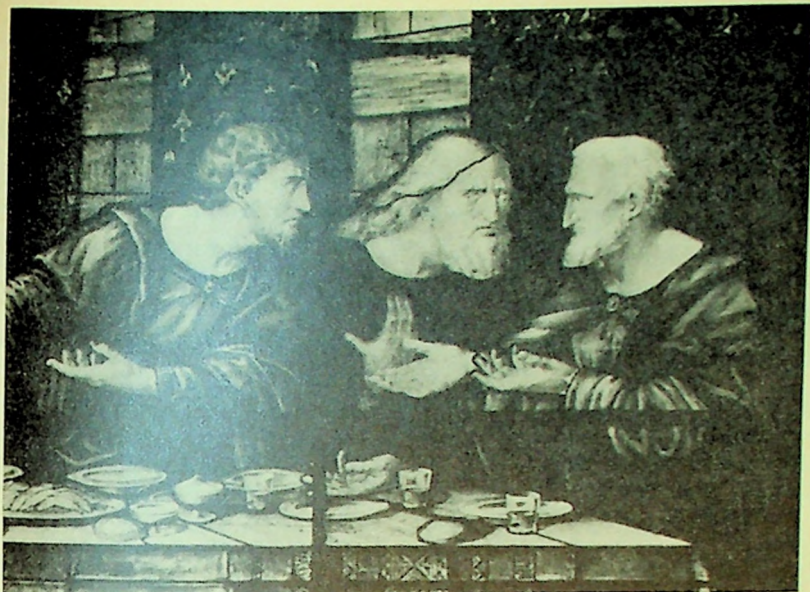
*Det lam er Herren stor og sterk,
med Adams ætt forbundet,
som Gud til vårt forlosningsverk
har ene dyktig funnet:*

*Gå hen, min kjære Sonn, og lid
for dem som inntil evig tid
i vreden skulle være.*

*Den dom er grufull ut å stå,
men verdens frelse står derpå,
min Sonn, vil du den bære?*

Jesus bar dommen. Hans fullkomne lydighet mot Guds vilje setter oss inn i et helt nytt forhold til vår skaper:

«De mange skal nå stå som rettferdige på grunn av den enes lydighet» skreiver Paulus i Romerbrevet 5. Ved sin lydighet til døden er Jesus også blitt vår *Herre!* «Gud

«Mens de spiste, sa han: Sannelig sier jeg dere. En av dere skal forråde meg. Da ble de bedrevet den ene etter den andre og sa til ham: Det er vel ikke meg, Herre?» (Matt. 26, 22).

Matteus, Taddeus og Simon ved innstiftelsen av nattverden.

vi ikke finner vår plass der hvor dette forkynnes i påskehelgen.

Og så går det som en rød tråd igjennom påskeberetningene, dette budskapet skal du dele med andre. *Gå avsted og fortell det videre.* Det er slik misjon skal drives, det er slik Guds kirke vokser. Les Matt. 28, 7. 8. 10. 19—20, ja, de siste kapitler i alle evangeliene sier det samme. I dette oppdraget står også Menighetsfakultetet. Her skal det utdannes vitner som får samle seg om sentrum, granske hva Skriften virkelig sier og gi det videre. Siktemålet er ikke intellektuelle øvelser eller selvbeskuelse og selvbestaltede meninger, men å dele hva vi har mottatt. Vi har først forstått budskapet rett, når vi gir det videre.

Da kvinnene ved graven møtte Jesus, sa han: «Vær hilset». Det

greske ordet som ligger til grunn for dette uttrykket, er rett oversatt her, men i andre sammenhenger betyr det også: *Gled dere.* Og det er hva påskebudskapet kaller oss til — glede. Grunntonen i påskebudskapet er glede, og hovedordene er: frelse, trøst, liv. Det var liksom en ild som bredte seg fra dette gledessentrum. Det fenget og tenner oss enda. De første kristne fant ikke noe bedre ord for dette enn å tale om kraften fra Kristi oppstandelse, om den kommende verdens krefter som var brutt inn. Motsetningen til glede er nok sorg, men det er vel spørsmål om det ikke oftere er frykt. Jesu oppstandelse tok frykten bort fra hans disipler. Slik hender det ennå når han sier til oss: Frykt ikke.

Johan Arndt har skrevet en bonn

MF hilser NLA

Ved innvielsen av Norsk Lærerakademis nybygg søndag 22. februar 76 brakte dekanus, professor Magne Sæbø, følgende hilsen til NLA på vegne av Det teologiske Menighetsfakultet

På vegne av Det teologiske Menighetsfakultet har jeg den glede å ønske Norsk Lærerakademi til lykke med sitt nye og tidsmessige, sitt meget vakre og praktiske nybygg.

Ved vårt fakultet vet vi litt om hva det vil si å komme fra gamle og trange til nye og tjenlige arbeidsforhold; for såvel lærere som studenter og administrasjon er de ytre arbeidskår av den største betydning. Og vi kan i dag glede oss med dere over at det for dere på så kort tid har lyktes å reise et så flott bygg.

Våre to institusjoner står hverandre nær på flere måter. Det gjelder for det første et nært arbeidsfel-

lesskap mellom lærere fra begge steder, så særlig i travle eksamens- og sensur-tider, men også ellers på flere andre måter. Men dernest og fremfor alt gjelder det det åndsfellesskap som vi har mellom oss, og det så meget mer som de fleste lærere begge steder er utgått fra og preget av den samme institusjon: Det teologiske Menighetsfakultet med dets særgene tradisjon i vår kirke. Under den samme kirkens Herre står vi på de samme front-avsnitt i den samme åndskamp i kirke, skole og samfunn. Og i denne situasjon skal vi i dag først og fremst oppmuntre hverandre.

Men jeg ønsker her også å peke på alvoret og alt det negative i

som samler kristnes glede og lov-sang for påskens evangelium.

Herre Jesus Kristus, seiersfyrste, du som overvant døden. Av hele mitt hjerte takker jeg deg for din seier-rike oppstandelse.

Du har noklene til dødsriket. Du lukker opp, og ingen kan lukke igjen.

Du lukker igjen, og ingen kan lukke opp.

Herre, jeg ber deg: La meg få kjenne kraften fra din oppstandelse, overvinn verden, synden og døden

i meg og alt som gjør hemmelig motstand mot deg. Gi meg og alle troende det liv som ikke slukkes av døden. I din mektige og milde hånd legger jeg alle mine kjære som har sovnet inn, og alle som strider med døden. Nå er vårt liv skjult hos deg i Gud, men når du som er vårt liv, åpenbares igjen, skal vi også få være hos deg evig og alltid.

Lovet være ditt hellige navn.

Amen.

Sunnmørsturen 9.—15. februar 1976

I fjor haust tok vi opp tanken om ein Sunnmørsturné for MF. Vi kjende trong til å knyte nærare kontakt med kyrkjelydane på Sunnmøre. Samstundes ville vi gjere MF kjent for kristenfolket.

Turnéen starta den 9. feb. og varte ut veka. Med oss frå MF som talar var Gunnvald Bjotveit. For å nå lengst ut delte vi gruppa i to. Ei reiste i indre strok og den andre i ytre. Sidan Bjotveit var den einaste av dei ansette ved MF som vart med som talar denne gongen, måtte den eine gruppa dele talaroppdraget seg i mellom.

Det har vore ei oppleving for oss å få kome rundt på dei forskjellige stadene å få forkynne Guds ord. Der vi gav høve til spørsmål vart vi ikkje møtt med harde debattar og kritikk, men kristen forståing, omsorg og kjærleik. Kristen-

flokkane rundt omkring har sjølve sine problem å stri med, så dei forstår så inderleg godt at skal vi kome vidare nå, må vi stå saman i bøn og omsorg. Kristenfolket veit kva som bryt på, og dei ventar med spenning på utgangen. Dei ventar på avklaring og er spente på korleis den nye prestegenerasjonen vert. Men det dei fyrst og fremst spør etter er forkynninga. Og her er det etter vår meining det avgjerande for MF stend eller fell. Ei klår og sterk åndsboren forkynning til omvending og liv med Gud, og dette er kallet til oss: Å sette alle krefter inn på denne oppgåva og la Gud få bruke oss i si teneste.

For oss studenter betyr det mykje å få seg ei slik veke ute i praksis. Ein får slipt av seg noko av «studentutvekstene» og samstundes får ein styrke og inspirasjon til å yte

åndssituasjonen som gjør en kamp — og vårt felles arbeid — *positivt* nødvendig. Og dette vil jeg gjøre i tilknytning til et kanskje noe overraskende ord fra profeten Jesajas forkynnelse. Ordet hentes fra en samling vé-ord som profeten ropte inn i sin samtid, og det lyder (5, 20) :

Ve dem som kaller det onde godt og det gode ondt, som gjør mørke til lys og lys til mørke, bittert til søtt og søtt til bittert!

Vé-ordets motsetning som taleform er *saligprisen*; og det var i grunnen *den* som i dag skulle ha lydt her ved denne festlige anledning. Men åndssituasjonen omkring oss er i mange henseender blitt slik

at det negative og nedbrytende trer mer og mer i forgrunnen og Guds normer og ordninger omkastes, så det gode blir kalt ondt, og det onde gjort til godt. Da kalles vi til vern om Guds ordninger og lover; og vi vil på hvert vårt sted gjøre det ved et positivt arbeid til beste for vår kirke og skole, og gjennom dem til hele vårt samfunn.

Så ønsker jeg da dere til lykke med deres positive arbeid i disse nye og vakre lokaler. Og jeg gjør det ikke bare ved å hilse med det gamle akademiske ønske: Quod bonum, felix faustumque sit, men sist og ikke minst ved å uttrykke vårt ønske om at Guds velsignelse må hvile over dette hus og all den gjerning som skal gjøres her.

1. rekke frå venstre: Landssekretær Gunnvald Bjotveit, Sigmund Bjerkvik (Ørsta), Kjell Sæter (Vatne), og Kjell Aarseth (Borgund).
2. rekke frå venstre: Steinar Rishaug (Ørsta), Ottar Myrseth (Sykkulven), Trygve Ebbesvik (Ørsta), Bjørn Pilskog (Vatne), Per Inge Haugen (Borgund), Sigurd Flydal (Borgund), og Helge Standal (Sykkulven).

ny innsats som student. Ein forstår verdien av å nytte tida på MF på ein rett måte. Å få møte presten og kristenfolket i kvardagen, slik vi gjorde på denne turnéen, gjer at ein sterkare kjenner ansvaret over, men samstundes gler seg til at ein sjølv skal ut i tenesta.

Vi sit igjen med takk til alle vi møtte — for den gode og kjærlege måten vi vart mottekne på og ber om fortsatt forbøn og omsorg.

Så ynskjer vi berre at det ikkje må bli altfor lenge til neste gong vi turnerar på Sunnmøre.

Steinar Rishaug Kjell Aarseth

En ny religion?

Har det dukket opp en ny, kanskje noe merkelig religiøs bevegelse i traktene der du bor i løpet av de senere år? Undertegnede vil gjerne be leserne om hjelp til å registrere slike fenomener.

1. Prøv å få rede på bevegelsens navn, og dens nasjonale og/eller internasjonale adresse. Hvis dette er vanskelig, prøv å få navnet på den internasjonale leder-skikkelse.

2. Hvis mulig, skriv kort ned hva bevegelsen står for — utfra samtaler med dem som du selv eller andre har hatt.

3. Er det mange med i dette på hjemstedet ditt.?

Eventuelle spørsmål vil jeg gjerne besvare, i den grad tida strekker til. Vær vennlig å sende opplysningene til undertegnede. På forhånd takk.

Vit.ass. Arild Romarheim, Menighetsfakultetet, Gydas vei 4, Oslo 3.

Guds ord det er vårt arvegods

— Samtale med professor, dr. theol. Sverre Aalen —

A. Kvifor var det nødvendig å omsetja Det nye testamente på nytt frå det greske grunnspråket? Kunne ein ikkje berre modernisere språket i den gamle norske kyrkjebibelen?

1) En må huske at den gamle oversettelsen til bokmål nå virkelig er gammel. Den er fra 1904. (Det som ble gjort i 1930, var bare en overføring til en ny rettskrivning.) Siden 1904 har det vært gjort mange fremskritt når det gjelder det greske leksikon og gresk grammatikk. Dette fører ofte til en ny tolkning av teksten. Et eksempel er 1 Kor. 7, 36—38.

2) Selve den greske teksten som skal oversettes, er på ikke få steder en annen enn den som lå til grunn for oversettelsen av 1904. Fra midten av forrige århundre og helt fram til i dag er det kommet for dagen greske håndskrifter som er eldre og nærmere den opprinnelige teksten enn de man brukte tidligere. Den gamle oversettelsen brukte nok delvis de nye håndskriftene, men slett ikke konsekvent. Mange avvik som en finner i den nye oversettelsen, henger sammen med at vi nå mer konsekvent følger de eldste håndskriftene.

3) Oversettelse er i dag noe annet enn før. Den gamle oversettelsen hadde som mål å gjengi teksten mekanisk ord for ord, så langt dette lot seg gjøre. Dette førte ofte til dårlig norsk, både i setningsbygning og hva uttrykk og vendinger angår. Resultatet ble faktisk en blanding av gresk og norsk grammatikk og

språkføring. I dag har vi sett at respekten for mottagerspråket og dets egenart — her norsk — forbyr en slik mishandling av språket. Vi kan ikke lenger si f. eks. «Han kom til vitnesbyrd.» (Joh. 1, 7). Vi må si: «Han kom for å vitne» — selv om vi da må gjengi et substantiv med et verbum, noe som de gamle oversettere ikke våget seg til å gjøre.

Tilfellene av avvik fra den gamle oversettelsen er her svært mange. Men jeg vil gjerne understreke at vi ikke har lagt an på å «omskrive» teksten. Dersom noen beskylder oss for «parafrase», så vil vi protestere. Vi har bare villet skrive korrekt og greit norsk, ikke en blanding av gresk og norsk og ikke et tungt og omstendelig norsk.

Jeg har ovenfor holdt meg til bokmåloversettelsen, som jeg kjenner best. Men noe tilsvarende gjelder for den nynorske.

B. Kan du da som eit eksempel forklare endringa i Matt. 10, 29? Mange kristne brukar jo dette verset i vanskelege situasjonar og trøystar seg med at alt som skejrer Guds vilje. Kva er eigentlig meininga med dette verset?

Matt. 10, 29 lyder nå på bokmål: «Men uten ham som er Far for dere, faller ikke én av dem (spurve) til jorden.» Her er den nye oversettelsen mer ordrett enn den gamle. Det står faktisk i den greske teksten i det hele tatt ikke at «eders Fader vil». Mange bibellesere hadde vanskeligheter med den tanke at Gud vil det vonde som skjer, f. eks. når et barn dør: En må lese dette

ordet i sin sammenheng. Det er et trøsteord for den disippel som står i fare for å miste livet for sin tro (martyriet). Ordet sier at Gud står bak det som rammer hans barn. Og Gud er med i det.

C. Det har vore mange reaksjonar på den nye omsetjinga. Er du personleg nøgd med den mottakinga Godt Nytt har fått i det norske kristenfolket?

Reaksjonane har stort sett vært positive. Vi har nå lov å tro at den oversettelsen som Bibelselskapet her har gitt, er en god oversettelse med mange fortrinn sammenlignet med den gamle. Men det har også kommet en del kritiske merknader og ikke så få spørsmål til oppklaring. Vi kommer nok til å foreta en del rettelser på grunnlag

av de merknader som er kommet inn. Men jeg kan ikke se at noen for alvor har kritisert selve oversettelsesmetoden.

Noen mener at det er blitt for mye hverdagsspråk av det. Dette vil jeg si er en misforståelse. Men det er klart for den som er vant med den gamle oversettelsen, vil forskjellen merkes meget tydelig. La meg understreke at vårt mål ikke har vært å foreta en tilpassning av Ordet til «det moderne menneske». Målet har vært å gjengi Guds ord rent og sterkt på et greit og moderne norsk. Dermed har vi ryddet av veien en god del unødige hindringer for at Ordet skal nå fram og bli brukt.

Sverre Aalen

Frå landssekretæren si dagbok:

«Eg må få gje gåva mi til Menighetsfakultetet idag»

Det er ein ting som slår meg, når eg reiser rundt i bygd og by og møter kyrkjelydar og einskilde personar, at Gud har reist opp støtter og forbedarar i dei ulike deler av landet. Og det er gjerne personar som har sett det som eit livskall å bera Menighetsfakultetet fram. Ikkje så mykje med store ord, men med truskap og offervilje. Og dette fordi at dei såg MF som ei stor og umissande gåve til kyrkje og kristenfolk. Ein prost på Vestlandet fortalde om ein slik turfast MF-ven. Ein dag dei hadde meldt på at det skulle vera offer til Menighetsfakultetet ved neste gudstenes-

te, kom ein mann som i mange år hadde vist stor omsorg for MF til han og sa: «Eg må få gje gåva mi til Menighetsfakultetet idag, for eg skal på sjukehus og veit ikkje om eg kjem heim, så eg får ofra då.» Og det var ei ganske stor gåve MF fekk ved det høvet, la prosten til. Mannen kom heim att før omtala sundag, men han var ikkje då å rekna mellom dei levande. Det vart siste gåva han fekk gje MF, men vitnemålet om kjærleiken og truskapen hans lever vidare i bygda.

Det er desse plassene som blir tome etterkvart, som må fyllast. Idéen om MF som kristenfolket sitt eige fakultet må først vidare. Det må bli ikledd kjøt og blod og berast oppe med truskap og offervilje. Det er denne kallsoppgåva som ventar på deg. Du tar vel imot henne?

Vårgaven 1976

Gavene til MF i 1975 viste en gledelig økning på ca. 11 % i forhold til året før. Særlig gledelig var det å se at ofringene i kirkene og Studentenes givertjeneste viste sterk økning. Hjertelig TAKK til dere alle sammen!

På grunn av store lonnsøkninger i 1975, reduserte leieinntekter og en relativ lavere statsstøtte enn tidligere, ble likevel regnskapet gjort opp med et underskudd på kr. 104 860,—. Dette er ikke noe stort underskudd i forhold til en samlet utgift på kr. 7 879 006,—, men helst hadde vi ønsket et overskudd slik at noe mer av gjelden på nybygget kunne vært nedbetalt.

Når vi nå igjen med frimodighet oppfordrer DEG til å gi en gave til MF, så er det bl. a. fordi vi gikk inn i 1976 med nærmere 1000 studenter. Tenk for en rikdom det er å så mange kvinner og menn som velger å kvalifisere seg for tjeneste i kirke og skole. De trenger DIN støtte både med gaver og forbønn.

Så ber vi deg bruke vedlagte postgiroblankett — «enhver med den gave han har råd til etter den velsignelse som Herren din Gud har gitt deg.» (5 Mos. 16, 17.)

Erling Servan

MF MOTTAR FORTSATT POST

OG GAVER til St. Olavsgt. 29.

VENNLIGST MERK FØLGENDE:

MFs adresse: Gydas vei 4, Oslo 3

Postgiro: 1 28 78

Bankgiro: 8002.31.70896

(Alle andre post- og bankgironummer er utgått.)

Professor Hallesby og hustrus legat

Legatet er opprettet til fremme av vitenskapelig forskning i teoretisk og praktisk teologi. Rentene skal anvendes til stipendier for kandidater og yngre prester (under 50 år) som er utgått fra Menighetsfakultetet og står på Skriftens og bekjennelsens grunn, fortrinnsvis til studier under tjenestefrihet, hjemme eller i utlandet.

Søknaden sendes til Menighetsfakultetets lærerråd på dertil bestemt skjema. Den må være utførlig begrunnet og studieformålet klart angitt. Det vil ansees som en fordel om man i tillegg til søknaden gir en nærmere motivering for sine studieplaner. Det samme gjelder for sokere innenfor praktisk teologi og kirkeliv.

Rapport om anvendelsen av stipendiet sendes Menighetsfakultetets lærerråd. Søknadsfristen er satt til 30. april. Resultatet av utdelingen kunngjøres 15. juni 1976.

Søknadsskjema fås ved henvendelse til Menighetsfakultetets administrasjon, Gydas vei 4, Oslo 3.

Prest — forsvaret

— Du var feltprest eit år før du begynte på praktikum, Bjørn Helge Sandve i fra Trøndelag, korleis likte du det?

— Noen ideell ordning var det ikke. Fra tid til annen dukket det opp spørsmål av praktisk og kirkeleg art som jeg ville ha vært bedre skikket til å håndtere dersom jeg hadde hatt praktisk-teologisk seminar bak meg. På grunn av ledighet i sokneprestembete på det andre tjenestestedet mitt måtte jeg også utføre en del sivil prestetjeneste, med særskilt fullmakt. Da føler man seg ikke alltid høy i hatten! På den annen side gir slike opplevelser ekstra lyst og motivasjon for praktikumsåret.

— Kvar var du feltprest?

— Jeg tjenestegjorde først i Sjøforsvaret, ved Tromsø Sjøforsvarsdistrikt. Siste del av tiden var jeg stasjonert ved Luftforsvarets stasjon i Vardø. Med rekruttskolen fra Hæren har jeg dermed såvidt vært innom samtlige forsvarsgrener —.

— Kva fekk du inntrykk av var største problema for gutane som var inne til militærtjeneste?

— På grunn av de særskilte tjenesteforholdene ved Sjøforsvarets og Luftforsvarets mindre stasjoner må en vel si at tilpasningsproblema for de fleste var overkommelig. Alkoholforbruket og den generelle sløvheten var kanskje det jeg opplevde som de alvorligste problema for mange gutter.

På de stedene jeg var, fantes det nesten ikke kristne gutter som kunne ha representert verdifulle miljøfaktorer, og dette følte natur-

Cand. theol. Bjørn Helge Sandvei.

ligvis også problematisk for selve feltprestarbeidet. Kan dette fenomenet ha sammenheng med en tendens blant kristen ungdom til å søke seg over i mer «meningsfull» vernepliktstjeneste?

— Synest du at du fekk vere prest, eller vart du sett på som ein annan offiser i uniform?

— Slike spørsmål som dette opptok oss mye på offisersaspirantkurset — og i studietiden også, for den saks skyld. Men når en kommer ut av den akademiske «ghetto» og oppdager at *problemer* ikke først og fremst er noe man diskuterer, men noe man har, kommer andre spørsmål mer i forgrunnen. I alle fall, slik jeg opplevde det, var problemet ikke «hvordan få være prest?», men snarere: «Hvordan makte å utnytte mulighetene og møte utfordringene som feltpresttjenesten gir i så rikelig monn til medmenneskelig omsorg og kristent vitnesbyrd?» Det ble

Har du sviktet misjonsskallet, Bjørn Sverre?

Bjørn Sverre Kolshus har gått på misjonsskolen i Stavanger og skulle ha vært misjonsprest i Kamerun. Hvorfor har du begynt på praktikum?

— Jeg kommer ikke til å reise til Kamerun, men til å bli norsk menighetsprest, og da må jeg ta praktikum.

— Hvorfor blir du hjemme?

— Min kone og jeg fikk en datter med hjerneskade, og det gav forandringer i planene våre.

— Kunne dere ikke ha reist på tross av dette?

— Jo, det hadde sikkert ikke vært umulig. Likevel har vi opplevd det slik at vi har blitt stoppet. Det som har hendt er for oss mer et tegn på Guds ledelse enn en praktisk hindring. Selv om det er forskjell på en tjeneste i Norge og Kamerun, er det den samme tjenesten med det samme ordet å forkynne, de samme sakramenter å forvalte og den samme Herre å tjene. Forskjellen er i de religiøse omgi-

altså et spørsmål om frimodighet og evne, ikke om mulighet.

For nå å svare på spørsmålet direkte: Min erfaring er at presten *ikke* blir sett på som en vanlig offiser. Men her avhenger vel mye av vår egen holdning. Uniformen betrakter jeg i grunnen bare som et arbeidsantrekk på linje med andre kategorialtjenesters antrekk.

Int.: bf

Bjørn Sverre Kolshus.

velser og de sosiale forhold. Dette gjør det nok til et — menneskelig sett — offer å reise ut. Derfor har jeg forsøkt å være ærlig mens jeg gransket mine motiver for å bli hjemme. Valget ble ikke gjort på en dag. Jeg tror at dette er Guds ledelse. Det har gitt meg ro og frimodighet i et ellers vanskelig valg.

— Hva nå med misjonen?

— Gud kaller mennesker til tjeneste. Det er vesentlig at vi er villige til å gå hvor han vil. Vi er kanskje litt for nasjonalt begrenset i vår virksomhet her på MF. Vi bør høre mer misjonsforkynnelse, ta misjonsteologien alvorligere. Vi må be Herren kalle mennesker, og at disse stiller seg åpne for ledelse. Da vil kanskje flere av MF's studenter reise ut, og da vil kanskje menighetene få misjonsbevisste tjenere og arbeidere som legger misjonens oppgave og ansvar innover dem. Misjon er nemlig ikke bare en del av en kirkelig aktivitet på linje med mye annet, men den er kirkens være. Menighetsliv er misjonsinnsats.

Nye teologistudentar våren 1976

<i>Bispedomme:</i>	<i>Prestegjeld:</i>	
<i>Oslo bispedomme:</i>	Hasle småkirkemen Wright, Kristen	
<i>Borg bispedomme:</i>	Kråkerøy Halden Nesodden	Glosli, Trond. Lystad, Jan Røsæg, Nils Aksel
<i>Tunsberg bispedomme:</i>	Tangen Tjølling	Pettersen, Anne Reiten, Dag Ottar
<i>Agder bispedomme:</i>	Grim Lyngdal	Homme, Arne Opsal, Egil Ragnar
<i>Stavanger bispedomme:</i>	Madla Egersund	Aaslan, Anne Brit Haugeland, Bjørg Sidsel
<i>Bjergvin bispedomme:</i>	Fitjar Arna	Vilk, Harry Skadal, Stein Ove
Det evangelisk-lutherske kirkesamfunn Lutherske Frikirke Misjonsforbundet Sverige		Ekenes, Rolf Stavenes, Asbjørn Oterholt, Frank Gochman, Lars

Har du husket å melde deg på til årets etterutdanningskurs, juni 1976

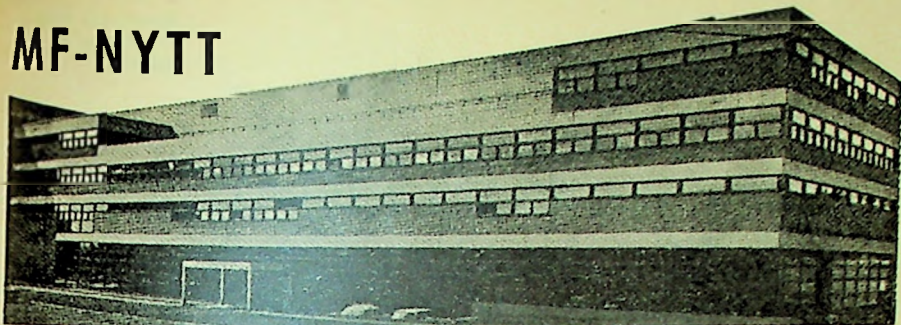
Det har allerede kommet mange påmeldinger til årets etterutdanningskurs, men

HAR DU HUSKET Å MELDE DEG PÅ TIL MF'S ETTERUTDANNINGSKURS, JUNI 1976

- Hvem kan delta: Prester og teologiske kandidater
- Tema: «Fra tekst til preken»
- Forelesere: Professor Sæbo og Larsson, dosent Austad, rektor Ellingsen, fakultetslektorene Hagesæther og Baasland, forskningsstipendiatene Kvalbein, Skarsaune og Østnor.
- Tid: Tirsdag 15. juni kl. 16 — fredag 18. juni kl. 1500.
- Pris: Kurset er gratis. Reiseutgifter over kr. 100 dekkes. Deltagerne ordner selv kost og losji.

Påmelding innen 1. mai 76 til kurslederen, rektor Ellingsen, Gydas vei 4, Oslo 3.

Fullstendig kunngjøring sto i Lys og Liv nr. 1 1976 (Januarnr.).

Aarflot professor i kirkehistorie.

Etter innstilling fra lærerrådet vedtok MF's styre den 8. desember 1975, å ansette dosent, dr. theol. Andreas *Aarflot* som professor i kirkehistorie med særlig plikt til å forelese i norsk kirkehistorie, fra 1. jan. 1976.

Lærerrådets innstilling var basert på motiverte erklæringer fra 3 oppnevnte sakkyndige, nemlig

- professor, dr. Einar Molland, Oslo,
- professor, dr. Nils E. Bloch-Hoell, Oslo, og
- professor, dr. Carl Fr. Wisløff, Oslo.

Ansettelsen ble godkjent ved Kongelig resolusjon den 16. jan. 1976.

Austad dosent i systematisk teologi.

Etter innstilling fra lærerrådet vedtok MF's styre den 8. desember 1975, å ansette forstelektor dr. theol. *Torleiv Austad* som dosent i systematisk teologi med særlig plikt til å forelese i dogmatikk, fra 1. jan. 1976.

Lærerrådets innstilling var basert på motiverte erklæringer fra 3 oppnevnte sakkyndige, nemlig

- professor, dr. Johan B. Hygen, Oslo,
- professor, dr. Gottfried Hornig, Universitetet i Bochum, Vest-Tyskland,
- professor, dr. Bengt Häggglund, Universitetet i Lund, Sverige.

Ansettelsen ble godkjent ved Kongelig resolusjon den 16. jan. 1976.

Ny studieveileder i teologi.

Pastor *David Gjerp* er ansatt som studieveileder i teologi ved MF, fra 1. mars 1976.

David Gjerp er født i Oslo i 1948. Han tok embets-eksamen våren 1972, og praktisk-teologisk eksamen våren 1973. Han har i tiden etter praktikum vært ansatt som hjelpeprest i Frogner menighet i Oslo. Gjerp avløser cand. theol. *Asbjørn Hirsch*, som var studieveileder i halv stilling i 1974 og 1975.

Ved varig adresseendring vennligst returner bladet med påført ny adresse.

Nytt fra MF (forts.)

Tildeling av kandidatstipend 1976.

Etter forslag fra lærerrådet har MF's styre tildelt cand.theol. Lise Tostrup Setek et kandidatstipend på kr. 15 000,— for 1976.

«Salmer 73» som gave til MF.

Fra Andaktsbokselskapet har MF mottatt 200 eksemplarer av «Salmer 73», og det tilhørende koralhefte. «Salmer 73» nyttes nå ofte under morgenandaktene.

Årsmelding fra MF's foreninger og støttelag.

Skjema for årsmelding for 1975 er sendt til alle MF'-foreninger og støttelag. Fordi det er mange av MF's venner som ønsker å gi uttrykk for hvordan de ser på virksomheten ved MF, er det nå ført opp et nytt punkt på årsmeldingen, slik: «Forslag og idéer for virksomheten ved MF».

Velkommen til fest på MF!

Søndag 25. april 1976 kl. 19.00

Festen arrangeres av MF's styre i anledning
av Forstanderskapets årsmøte.

Program:

Tale av nestformann i MF's forstanderskap, stortings-
representant **Lars Korvald**.

Sang av MF's studentkor.

Musikk og vitnesbyrd ved studenter.

Hilsener fra turnédeltakere på Sunnmøre.

Intervju med nye lærere.

Forstanderskapets formann, biskop **Erling Utne**,
og styrets formann, lektor **Helge Hallesby**, deltar.

Enkel bevertning.

Kollekt til MF.

ALLE HJERTELIG VELKOMMEN!